

Samoslépnik.

V rimskej državi je bil kralj, kateri je razglasil zakon, da od njega vsak slépec dobode po sto novčičev na leto. Naméri se, da je dvajset továrišev prišlo v mesto, kder so zavili v kerčmo pit. Sedem dnj so jedli in pili, a ko so kerčmárju plačevali, dali so mu vse, kolikor so imeli novcev. Kerčmár jim reče: „dragi moji! sto novčičev je še premalo. Resnično, resnično vam govorim, ne otidete, dokler ne doplatíte zadnje trohe!“ To zaslišavši rekó drug družemu: „kaj nam je storiti? Nemamo s čim platíti.“ Nekdo iz njih velí: „poslušajte dober svèt! Kralj je razglasil zakon, da, kdor koli je slép, dobode po sto novčičev iz njegovega zaklada. Storimo žreb (loz) mej soboj, a katerega zadene sreča, temu izteknímo oči ter potem da pojde v kraljevo poslopje, kder mu dadé sto novčičev, in s temi vse nas reši.“ Odgovoré mu: „dober je ta svèt.“ Mej soboj storé žreb, kateri zadene baš ónega, ki je tako svetoval. Mahoma ga oslepé ter odvedó k poslopju. Terkajóčih povpraša vratár, kaj bi radi. Rekó mu: „imamo slépeca, kateri prosi milostínje po zakonu.“ Vratár odgovorí: „povém vélicemu dvórniku,“ ter otide in zglesi dvórniku: „pred vráti stoji slépec, prosèč milostínje po zakonu.“ Véliki dvórnik mu dé: „sam ga hočem videti.“ Kadar stopí k slépcu, jame ga dobro gledati in premišljati. Napósled ga vpraša: „dragi moj, kaj hočèš?“ A slépec: „sto novčičev po zakonu.“ Véliki dvórnik reče: „resnično ti govorim, včera sem te v kerčmi videl, imejóčega očesen vid zdrav in svetál. Krivo si razumel zakon, ki je dobrodéjstvo odmenil samo tacemu, kogar bi oslepíla bolezen ali kakovo naključje, katerega se nij ubraniti; a tí si le samoslépnik, zakaj radovoljno si svétoval, da so ti oči izteknúli, v kerčmi se napívsemu ter najédšemu. Drugod išči pomóči, tukaj ne dobodeš ničesar!“ — Zgodilo se mu je, kakor je bil vreden.

M—c.

Na planínah.

Gotovo ste že večkrat slišali, da se óni del sveta, kjer mi živimo, imenuje Evrópa, ki je sicer najmanjši a najlepši in do zdaj tudi najsrečnejši del zemlje. V Evropi je podnebje najbolj zdravo, zemlja najlepše obdelovana, ljudstvo najbolj omikano, in sveta vera najbolj razširjena. Evropa ima mnogo zeló visokih gorá, a najvišje med vsemi so tako imenovane Alpe ali bele gore, ki je sploh tudi planine ali snežnike imenujemo. Alpe so tedaj pravo jedro evropskih visokih gorá. Razprostirajo se po vsem Švicarskem, po jugovzhodnem Francoskem, po severozapadnej Italiji in po južnem delu Nemčije; potem se vlečejo po Avstrijskem čez Tirolsko, Solnograško, Koroško, Kranjsko in Štirsko, ter segajo celó na Hervatsko, kjer pa niso več tako visoke. Alpe pokrivajo vse dežele od reke Dunava malo ne do jadranskega morja, in od velike ogerske nižave do švicarske meje. Končne veje srednjih Alp in skoraj vse vzhodne Alpe so razrasene po avstrijskem svetu; zato tem tudi primérno pravijo avstrijske Alpe. Dolgost vseh Alp iznaša okoli 120 mirijametrov. Naše kranjske gore, ki vam so vsaj po imenu znane, kakor: Stol, Grintovec, Koren, Ljubelj, Triglav i. t. d. niso nič drugega nego posamezni veršaci vzhodnih Alp, ki je tudi Karavanke imenujemo. Po nekaterih